

Oponentský posudek na písemnou bakalářskou práci Kateřiny Popiolkové *Překlad dramatu jako nabídka ke scénické interpretaci*.

Písemná část bakalářské práce se zabývá problematikou překládání divadelních her a její součástí je i „praktický výstup“, jak autorka sama nazývá vlastní překlad ze španělštiny v případě hry José Sanchise Sinisterry *Francova říše*.

Po stručném úvodu se v první části práce postupně věnuje (1) vztahu dramaturgie a překladatelské činnosti, resp. „dramaturgické složce překladatelské tvorby“, související s výběrem textu v širším kontextu i s konkrétními, praktickými otázkami (instituce, pro kterou je překlad určen), (2) „komunikačnímu řetězci“ podle J. Levého, tedy cestě od autora přes překladatele a inscenátory k divákovi; (3) schopnostem překladatele a (4) specifickým požadavkům na překladatele divadelní hry. V této kapitole vychází z příslušných odborných autorit (zejm. J. Levý, A. Morávková, F. Fröhlich, Z. Vančura v případě překládání divadelních her, J. Císař a Z. Hořínek v případě dramaturgie).

Ve druhé části Kateřina rekapituluje práci na překladu. Vychází přitom z dramaturgického rozboru hry vybrané pro vlastní překládání, který uvádí informacemi o autorovi – významném současném španělském divadelníkovi, který je ovšem u nás takřka neznámý. Její výběr tedy jistě mj. souvisí i s úsilím představit tohoto autora potenciálním českým inscenátorům i publiku. Postupuje od komentáře názvu hry, který je pro ni parafrází na myšlenkově příbuzné drama B. Brechta *Strach a bída Třetí říše*, k dramatické formě a námětům jednotlivých scén, které tvoří kaleidoskopický obraz konkrétních let Francova režimu. Na jejich rozboru se pokouší pojmenovat motivickou strukturu díla. V posledních kapitolách se věnuje překladatelsko-dramaturgickému a dramaturgicko-režijnímu pohledu na překlad, otázce „věrnosti překladu“, kdy uvádí konkrétní příklady řešení problematických pasáží jak z hlediska jazykového, tak situačního, ale i obecně historického kontextu.

Vlastní překlad hry si netroufám soudit, neboť nejsem v tomto oboru profesionál. Mám jen v případě jazykové stylizace, vycházející z hovorové češtiny (mluvené podoby spisovného jazyka), otázku, která souvisí s užíváním expresivních a vulgárních výrazů (str. 59: Není to fuk? Můžeš kurva zavřít zobák?) – do jaké míry to vychází z originálu, nebo je to překladatelská interpretace? Druhá otázka se týká případného uvedení hry v českém prostředí, jak naznačuje v závěru: mohla by rozvést zmiňovaná „pro“ a „proti“, např. v souvislosti s konkrétním divadlem či souborem?

Práce je napsána přehledně a kultivovaně, vyznačuje se úsilím o maximální pochopení pro výchozí autorské dílo a využití dramaturgického přístupu i v případě překladatelské činnosti. Doporučuji k obhajobě.

Zuzana Sílová